

Bėk, žiema, iš kiemo...

Vasario 22, likus dviems dienoms iki Užgavėnių, nepaisydami kai kurių vaikų išblėsusio entuziazmo ir įkyraus Inio dėmesio reikalavimo, RATE ėmėmės žiemos varymo darbų. Oras tam buvo tinkamas – siautė pūga, šlapdribą keitė sniegas, o sniegą - lietus. Šį kartą sulaukėme ir svečių, dviejų kūrybingų lietuvių, akordeonu ir šokiais mums padėjusių žiemą iš kiemo vilioti.

Pamokėlę pradėjome trumpu pokalbiu apie metų laikus, apie tą, kuris jau daugiau nei du mėnesius laiko sukaustęs žemę ir apie tą, kurį atneš nuaidėjęs griaustinis ir kuris atrakins žemę naujai gyvybei. Nors buvo mamų, užsispyrusiai tvirtinančių, jog nenori, kad baigtųsi žiema, nutarėm, kad jai jau laikas kraustyti. Žiemos varymą pradėjome skandavimu: „žiema žiema, bėk iš kiemo“, bet tai jos visai neišgąsdino, priešingai, sniego pūga dar labiau įsisiūbavo. Tada mėginome ją išguiti garsiomis dainomis: Simas pasirinko dainuoti „Naujienas“, Linas – „Du gaidelius“, Lino seserį Aistę ir Simą mokėme dainelės „Tu žvirbleli“, bet viskas veltui... Nutarėme žiemą ne juokais išgąsdinti. Pasidarėme kuo baisiausias kaukes, didžiaakėms, bedantėms būtybėms prilipdėm ūsus, plaukus, barzdas ir nesavais balsais užkavėme: „žiema žiema, bėk iš kiemo“! Deja, išsigando tik Ugnė, bet ne žiema... Mūsų viešnios pasiūlė ją išvilioti gudrumu. Visi sustojom į liniją vienas priešais kitą ir vedžiojom žiemą pirmyn, atgal, į šoną, į kitą šoną, tada sukome už parankių, kad jai galva apsisuktų. Ilgai taip sukome, dainavome, kol netekę kantrybės sėdom mamų prikeptų blynų valgyti. Gal mūsų pastangos ir nenuėjo perniek, vakar dar žiema pasidaužė po kiemą, o šiandien jau kiek pabruko uodegą, pabūgusi vis skaisčiau šviečiančios saulutės.

Bėk, žiema, iš kiemo...